

Всеки разбира, че банковият грабеж е кражба. Дъг Бачелър посочва няколко по-различни начина да се наруши осмата заповед.

Не кради

8-та заповед

Няколко банкови обира като на кино има в България между 2003 г. и 2006 г., може би защото голямата афера с пирамидите беше в предходните мътни години. Според статистиката у нас само 33% от жертвите на грабеж търсят помощ от полицията.

В Америка около 30% от всички банкрути са пряк резултат от вътрешни кражди във фирмата. Установено е, че 9% от всички служители крадат регулярно, а 75% - в някаква степен, вземайки три пъти повече, отколкото крадците в магазините.

Принципът, а не стойността

Много християни бързо подминават осмата заповед. Може би си мислят: „Е, аз не съм крадец или банков обирджия, така че това не се отнася за мен.“ Но има много начини, по които човек може да наруши заповедта по отношение на имуществото.

Защото не това, какво количество си присвояваш, те прави крадец. Като един стар приятел християнин обичаше да казва: „Можеш да отидеш в ада заради кражбата на една химикалка, точно както и за кражбата на един милион долара.“ Не е важно количеството, а отношението.

В една банка обещаващ млад служител бил избран за нова длъжност с голямо повишение на заплатата. По обяд в деня, когато щели да уведомят младия човек за щастливата му съдба, той отишъл да обявява в близката кафетерия. Заг него на опашката се случил един от банковите директори, като между тях имало друг клиент. Директорът видял как младежът слага бучка масло за пет цента в таблата си и отгоре поставя чиния, за да не я види касиерът.

Следобед директорите се

събрали, за да обявят на младежа, че са имали намерение да го повишат, но поради станалото в кафетерията, вместо това - го уволняват. Те не можели да са спокойни със служител в банката, който би откраднал нещо дори за стотинки.

Управителите на хотели казват, че всеки трети гост краде нещо - от тоалетната хартия до телевизор. Някои вземат кърпите и успокояват съвестта си с мисълта: „И без това вземат прекалено скъпо за стаята“ или „Но аз съм взел само една кърпа!“. Кражбата обаче си е кражба.

Някои родители неволно учат децата си да крадат в малките неща, като лъжат за тяхната възраст, за да получат някакво намаление, или като пълнят джобовете им с шарена сол и клечки за зъби на тръгване от ресторанта.

Някои крадат, като отлагат - вземайки назаем гребло или гаечен ключ от съседа, което фактически никога не връщат. По същия начин крадат и тези, които никога не връщат дълговете си.

Кражба от Бога

Библейски кражбата може да се дефинира не само според това, което вземаме, но и според това, което пропускаме да дадем. Някои ограбват Бога, като задържат или злоупотребяват с десетъка. Много ясно се разбира как Бог окачествява това. „Ще краде ли човек от Бога? Вие обаче Ме крадете. И казвате: „В какво Те крадем?“ В десетъците и в приносите. Вие сте наистина проклети, защото вие - да!, - целият този народ, Ме крадете.“ (Малахия 3:8,9) Четири пъти Бог нарича кражба недаването на десетък.

Писанията ясно казват, че всичко принадлежи на Бога. „Господна е земята и всичко, което има в нея, вселената и тези, които живеят в нея.“ (Псалм 24:1) Бог е създал човешките същества като щедри настояници на Неговото имущество. Грехът навлязъл в света когато Адам и Ева от-

краднали забранения плод.

Накрая всички ще дадем сметка пред Бога за двата най-важни аспекта от живота си. Първо, какво сме направили с това, което сме - със своето време и живот. И, второ, какво сме направили с това, което имаме - как сме били полезни с финансовите си средства. Бог иска да покажем вярата си, че Той е върховният собственик, връщайки Му 10% от доходите си като десетък и щедро давайки дарения, според както ни е благословил. Онези, които не връщат десетък и дарения, са записани в небесните книги като крадци и грабители.

Кражбата показва егоистичната човешка същност.

Подобно на катеричка, трупаща ядки в бадемова градина, егоизмът ни прави алчни създания. Така че Бог ни заповядва да даваме, за да разтопи природно каменните ни сърца.

Чрез сърдечно изповядване и покаяние можем да намерим милост и, където е възможно, да възстановим отнетото. „Ако нечестивият върне залог, върне грабнатото, постъпва според повеленията на живота и не върши неправда, непременно ще живее; няма да умре.“ (Езекил 33:15) Подобно

на Закхей, когато видим, че Исус ни приема и ни прощава, се чувстваме побудени да поправим всяко извършено зло. „А Закхей стана и каза на Господа: „Господи, ето, отсега давам половината от имота си на сиромасите; и ако някак съм ограбил някого, връщам му четворно.“ И Исус му каза: „Днес стана спасение на този дом; защото и този е Авраамов син“ (Лука 19:8,9).

В Северна Африка хората практикуват умен начин да хващат маймуните. В една кратуна издълбават дупка, голяма точно толкова, че да се пхне ръката на маймуна. После я пълнят с ядки и я закачват на някой клон. През нощта маймуната проследява миризмата на храна до източника ѝ и взема шепя ядки. Но отворът вече е твърде малък за стиснатия маймунски юмрук, а маймуна не е достатъчно умна, за да пусне плячката си и да може да избяга.

Така че на сутринта я хващат бързо и лесно.

Ако съвременните крадци оставят забранения плод и поставят ръцете си в ръцете на Христос, в същия момент ще чуят гласа Му: „А Исус му отговори: „Истина ти казвам днес, ще бъдеш с Мен в рая.“ (Лука 23:43)

Мнение

През последните години твърдят, че „чуждестранните евангелизации“ са отживелица и показват закъсняващия „мерник“ на църквата ни. Сега стоя на по-мека позиция. И то не защото чуждестранните евангелизатори са станали по-ефективни и по-харизматични, а защото средностатистическият българин продължава да е склонен да чуе проповед от екзотичен презокеански гост.

Имам две съсем конкретни препоръки, които биха повишили според мен ефективността на чуждестранните евангелизации.

Гостите да бъдат настойчиво замолвани да се запознават предварително с българската действителност. За да не се учудват после, че ние живеем в къщи, а не в колиби. И да знаят, че тук официалната религия е православието, а не Ню Ейдж.

Горещо препоръчвам не само организационност, но и екипност в проповядването. Иначе хората харесват чуждестранния гост, но той си отива и българският му колега не успява да задържи новодошлите хора, понеже не е достатъчно добре възприет от тях. Тази екипност е осъществима и като проповедта бива прозвоняна и от двамата, като първи говори чуждестранният, а после и българският пастор. Или като една вечер говори единият, а на следващата вечер - другият. Такъв подход би помогнал на чуждестранния гост да възприеме българския пастор като колега, а не като обслужващ персонал, но това е друга тема.

В края на неговото, но и не съм, предлагам „Разменен евангелизъм“. Бих поканил американски говорител за десет дни в църквата и дома си, ако после и той ме покани да проведа една евангелизация в Америка.

Пастор
Пламен В. Петров